

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَى (6) وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَى (7) وَوَجَدَكَ عَائِلًا فَأَغَاى

(8) فَأَمَّا الْيَتِيمَ فَلَا تَقْهَرْ (9)

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَنْ قَبِضَ يَتِيمًا بَيْنَ الْمُسْلِمِينَ إِلَى طَعَامِهِ وَهَرَابِهِ أَدْخَلَهُ اللَّهُ الْجَنَّةَ الْبَتَّةَ

إِلَّا أَنْ يَعْملَ ذَنْبًا لَا يُغْفَرُ لَهُ

CENNET KAPILARININ ANAHTARI: YETİMLER

Kardeşlerim!

Peygamberimiz (s.a.s)'in amcası Ebû Tâlib'in oğlu Cafer (r.a), Müte Şavası'nda düşmanla kahramanca çarpışarak şehit düşmüştü. Bu kutlu sahabi, ardında üç yetim bırakmıştı. Allah Resûlü (s.a.s), "kardeşim" dediği Cafer'in derin bir hüznün çökmüş evine geldi. Kendisi de bir yetim olan Kutlu Nebi, ailenin yürek burkan haline dayanamadı. Bir anneyi, bir babayı, bir eşi, bir dostu kaybetmek, artık onun hatıralarıyla yaşamak kolay mıydı? Ancak, hayat bir imtihandı ve imtihan geride kalanlar için hala devam ediyordu. Resulullah (s.a.s), "**Bugünden sonra kardeşime ağlamak yok.**" diye söze başladı ve "**Getirin bana kardeşimin çocuklarını.**" dedi. Cafer'in yetimleri, tıpkı annelerini kaybetmiş kuş yavruları gibi Efendimizin karşısına dizildiler.¹ Allah Resûlü, onları öpüp kokladı, başına bastı, başlarını okşadı, teselli etti; ömrü boyunca Cafer'in yetimlerine kol kanat gerdi ve onlar için her fırsatta dua etti.² Çünkü yetimlerin halini anlayabilecek, yüreklerini okuyabilecek yegâne şahıstı Allah Resûlü.

Kardeşlerim!

Sadece Cafer'in evlatları değil Rahmet Elçisi'nin tükenmez şefkatinden nasiplenen yetimler. Enes, Beşir, Sehl ve Süheyl, Ebû Ümamenin yetimleri ve daha birçokları. Onlar, belki hayatın yükünü sırtlayan minik bedenli yetimlerdi. Ancak, onların her biri Resulullah'ın baba sıcaklığını, Hz. Aişe'nin anne şefkatini hissettiler.

Peygamberimiz, şefkatle yetimin başını okşayan kimseye, elinin değdiği saçlar sayısınca sevap yazılacağını belirtti;³ yetime kol kanat gerenin de cennette kendisiyle yan yana olacağını müjdeledi.⁴ Bu bilinçle Efendimiz (s.a.s), her daim yetimlerin üzerine titredi.

Çünkü "**Rabbin seni yetim bulup barındırmadı mı?**"⁵ diyerek ona önce yetimliğini hatırlattı Alemlerin Rabbi; ardından "**Sakın yetime kötü davranma!**" buyurdu. Rabbiniz, yetime sahip çıkmayı kullukta eşiği aşmak olarak nitelendirdi. Yetimin hakkını gasp edip malına el uzatanların da aslında karınlarını ateşle doldurduklarını bildirdi.

Kıymetli Kardeşlerim!

Yetimler, önceliklidir. Çünkü onlar, bizlere Allah'ın birer emanetidir. Bu çocukların bazıları şehit çocuklarıdır, bazıları annesini ya da babasını hastalığa, kazaya kurban vermiştir. Kimileri de daha çocukluklarını yaşayamadan şehirleri yıktığı kadar ruhları ve yarınları da yıkan savaşın

soğuk yüzüyle karşılaşmıştır. Yerlerinden, yurtlarından, aile sıcaklığından mahrum kalmışlardır. Anneleri, babaları artık yanlarında değildir... Onlar himaye edilmeyi herkesten çok hak ederler. Onlar Efendimizin yanındaki Enes olmayı arzularlar. Onlar, tıpkı yetim kalan Beşir gibi Allah Resûlü'nden müjde almayı umut ederler.

Yetimler, belki merhametten yoksun bir evde, belki bir yetiştirme yurdunda, belki de bir sokak başında kendilerine uzanacak bir şefkat, bir merhamet eli beklerler. Kendilerini hayata bağlayacak, yarına dair ümitlerini diri tutacak bir ışık gözlerler. Onlar, hepimizin yetimleridir. Her birimiz onlardan sorumluyuz. Kendilerine sahip çıkıp, yüklerini hafifletmekle mükellefiz. Onların, kendileriyle barışık, dinine, milletine ve bütün insanlığa faydalı bireyler olarak yetişmeleri konusunda her birimize düşen görevler var. Hemen yanı başımızda zararlı alışkanlıkların pençesine tutulmuş her bir yetim, kimsesiz, yalnız ve garibin içler acısı hali hepimizin derdi olmalıdır.

Kardeşlerim!

Mübarek Ramazan ayının ortasında bulunuyoruz. Bu günler, Rabbinizin mağfiretinin üzerimize sağanak sağanak yağdığı günlerdir. Böylesi bir zamanda teslimiyetimizle, ibadetlerimizle, iyiliklerimizle Allah'ın mağfiretine nail olmanın yollarını aramalıyız. Oruçlarımızı günahlara kalkan, imsakimizi kötülöklere kilit, iftarımızı güzelliklere anahtar yapabilmeliyiz. Yaşadığımız her dem evlerden evlere, gönüllerden gönüllere iyilik taşımak için seferber olmalıyız.

Aziz Müminler!

Unutulmamalıdır ki, iyilik sadece bir fakirin eline üç beş kuruş para sıkıştırmak değildir. İyilik aynı zamanda yalnızca arkadaş, yorguna dayanak, garibe sığınak, muhtaca imdat olmaktır. Hiçbir çocuk sokakta kalmamasın, hiçbir yetim himayesiz kalmamasın, hiçbir mülteci, muhacir aç açık kalmamasın diyerek başkaları için koşturabilmektir iyilik. "Kardeşimi ne kadar düşünürsem, kendime o kadar iyilik etmiş olurum" bilinciyle dünyayı birbirimize yaşanılır kılmaktır iyilik.

Öyleyse geliniz kardeşlerim, hep birlikte bu kutlu ayda sahipsiz olmadıklarını hissettirmek için yetim, kimsesiz, himayesiz, yuvasız yavrularımıza gönüllerimizi, ellerimizi ve sofralarımızı açalım. Gelin bu Ramazan ve her zaman tüm muhacir kardeşlerimizle, mazlumlarla, mağdurlarla, yalnızlarla iftarlarımızı paylaşalım.

Sözlerimi Resûlullah Efendimiz (s.a.s)'in şu hadisi ile bitirmek istiyorum: "**Kim, Müslümanlar arasında bir yetimi yiyecek ve içeceğini üstlenecek şekilde sahiplenirse Allah onu mutlaka cennete koyacaktır. Ancak affedilmeyecek bir günah işlemiş ise o başka.**"⁶

¹ Nesâî, Zinet, 57.

² İbn Hanbel, I, 205.

³ İbn Hanbel, V, 250.

⁴ Buhârî, Talâk, 25.

⁵ Duhâ, 93/6.

⁶ Tirmizî, Birr ve Sıla, 14.